

РЕШЕНИЕ

№ 535

гр. София, 03.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО XIII ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Даниела Борисова

Членове: Милен Михайлов
Бетина Б. Бошнакова

при участието на секретаря М.А М. ТРАЙКОВА
като разгледа докладваното от Даниела Борисова Въззивно наказателно дело от частен характер № 20221100601761 по описа за 2022 година

Производството е по реда на глава XXI НПК.

Образувано е по въззивна жалба и допълнение към нея на подсъдимия ВЛ. Р. Д., чрез адвокат С.А. и адвокат Г. УЗ., редовно упълномощени процесуални представители срещу присъда от 01.02.2022 г., постановена по НЧХД № 1526/2019 г. по описа на СРС, НО, 114 състав, с която подсъдимият ВЛ. Р. Д. е признат за виновен по повдигнатото му обвинение за извършено престъпление по чл. 130, ал. 1 НК за това, че на 09.09.2018 г., около 22.30 часа в гр. София, ж.к. „Яворов“, ул. „Авицена“ 9, на улицата, пред къщата на адреса, блъснал с ръце Д. ТР. С., в резултат на което същият паднал на земята и получил контузия на гръдния кош отзад вдясно, контузия и охлузване на дясната предмишница, дясното коляно и дясната подбедрица, с което му причинил временно разстройство на здравето неопасно за живота, като при условията на чл. 78а, ал. 1 НК е освободен от наказателна отговорност чрез налагане на административно наказание „Глоба“ в размер на 1000 лева.

На основание чл. 45 ЗЗД, първият съд е осъдил подсъдимия В.Р. Д. да заплати на частния тъжител Д. ТР. С. сумата от 1000 лева, представляваща претърпени от деянието неимуществени вреди, ведно със законната лихва, считано от датата на деянието.

Първоинстанционният съд е осъдил на основание чл. 189, ал. 3 НПК подсъдимия В.Р. Д. да заплати на частния тъжител Д. ТР. С. направените по делото разноски в общ размер сумата от 1600 лева, представляващо

адвокатско възнаграждение и възнаграждение за вещи лица. Също така на основание чл. 189, ал. 3 НПК подсъдимият В.Р. Д. е осъден да заплати в полза на СРС направени по делото разноски в размер на 2 321,96 лева, както и сумата от 40,00 лева, представляваща държавна такса в размер на 4% върху уважената част от гражданския иск.

На основание чл. 190, ал. 2 НПК, подсъдимият В.Р. Д. е осъден да заплати и 10,00 лева държавна такса по сметка на СРС за служебно издаване на 2 броя изпълнителен лист.

С депозираната въззивна жалба и допълнението към нея се твърди, че първоинстанционната присъда е неправилна, несправедлива, незаконосъобразна и необоснована. Жалбоподателят счита, че в хода на първоинстанционното производство не се установява по безспорен и категоричен начин вината на подсъдимия Д., като извършител на деянието, за което е признат за виновен, поради погрешно извършен анализ на събраните по делото доказателства. Жалбоподателят посочва, че първият съд е кредитирал показанията на посочения от подсъдимия свидетел, както и излага съображения за наличие на множество противоречия между събраната по делото фактология и заключението на съда за виновността на подсъдимия Д.. Също така намира, че показанията на тези свидетели не са разгледани от първия съд в съвкупност с другите събрани по делото доказателства, което е довело и до извеждане на неправилни фактически изводи, като по този начин съдът е игнорирал напълно възможна и вероятна версия за случилото се, а именно, че частният тъжител се е самоконтузил при падане, предизвикано от самия него при загубване на равновесие, т.к. същият е бил афектиран и не е могъл да контролира изцяло своите движения. Твърди се, че първият съд не е обърнал внимание и на още едно обстоятелство, а именно, че частният тъжител е употребил алкохол и това допълнително е довело до загуба на равновесие и неговото падане, с което може да се обясни, че след сваляне на автомобила от репатрака, същият е бил паркиран от негов съсед. На следващо място се твърди, че от страна на първия съд не е обърнато внимание на обстоятелството, че подсъдимият Д. е подавал многократно сигнали до телефон 112 и полицията, касаещи неправомерно поведение на частния тъжител, както и на съществуващ между страните конфликт, който подсъдимият се е опитвал да потуши, в резултат на който би могло да се очаква извършване на всякакви действия от страна на частния тъжител под формата на провокации и инсинуации, с цел злепоставяне на подсъдимия Д.. Посочва, че в процесния случай полицията е извикана от подсъдимия Д.. Моли се за отмяна на атакуваната присъда и постановяване на нова такава, с която подсъдимият Д. бъде признат за невиновен и оправдан по повдигнатото му обвинение. Алтернативно се моли за намаляване на размера на наложеното наказание, за намаляване на размера на присъденото на основание чл. 45 ЗЗД обезщетение, а също и за отмяна на атакуваната присъда постановена от първия съд и връщане на делото за разглеждане на друг състав при същия съд, в случай на допуснати съществени процесуални

нарушения.

Срещу въззивната жалба и допълнението към нея е постъпило възражение и допълнение към него от страна на частния тъжител Д. ТР. С., чрез адвокат О.С. и адвокат С.С., редовно упълномощени повереници. С депозираното възражение се моли първоинстанционната присъда да бъде потвърдена като правилна, законосъобразна и обоснована. Моли се за присъждане на направените по делото разноски пред двете съдебни инстанции. С възражението и допълнението към него се излагат подробно съображения на съгласие с мотивите на първия съд, изготвени към обжалваната от подсъдимия присъда. Сочи се, че фактическата обстановка, приета по делото се потвърждава от показанията на всички разпитани свидетели, с изключение на съпругата на подсъдимия, на която основателно СРС не е гласувал доверие. Отбелязва се, че чрез свидетелските показания е отречено обстоятелството пострадалият да е бил във видимо нетрезво състояние. Изтъква се, че наличните противоречия са били преодоленни чрез проведената от СРС очна ставка. Твърди се, че съпругата на подсъдимия е заинтересувана от изхода на делото, а показанията ѝ са продиктувани от желанието ѝ да защити своя съпруг, като противоречат на останалите събрани по делото доказателства и становищата на експертите. Сочи се, че поддържаната от противната страна версия за самонараняване на пострадалия, вследствие на употребен алкохол е категорично отхвърлена от изготвената по делото експертиза, заключението на която е установило внезапно и с по-голяма кинетична енергия падане, отколкото при обикновено спъване. Набляга се на обстоятелството, че предвид професията на пострадалия, който работи като шофьор в градския транспорт и като такъв бива тестван преди започване на работа за употреба на алкохол и наркотични вещества, поради което, ако същият е бил употребил алкохол, както се твърди във въззивната жалба, то това обстоятелство е щяло да бъде потвърдено при извършения му в 03:00 часа тест, когато е започнала и смяната на пострадалия. Сочи се, че обаждането на подсъдимия на телефон 112, съдържало невярна и подвеждаща информация.

По делото е постъпило второ допълнение към въззивната жалба, депозирано от защитника на подсъдимия Д. в лицето на адв. У., в което се излагат допълнителни доводи за неправилност на обжалваната присъда. Сочи се, че показанията на съпругата на подсъдимия са логични и последователни и опровергават изцяло твърденията, изложени в частната тъжба. Твърди се, че тъжителят С. е бил във вербален конфликт, както със съпругата на подсъдимия, така и със самия подсъдим, при това не само на инкриминираната дата, но и преди това. Сочи, се че тъжителят е проявявал многократно агресия спрямо съпругата на подсъдимия и ѝ е посягал физически. Твърди се, че тъжителят е паднал в стремежа си да догони свидетелката Д.а, която към този момент е била в гръб към него, опитвайки се да избяга от него и да защити детето си. Твърди се, че единствените свидетели на случилото се са били свидетелката и подсъдимия, както и че

свидетелят Г. не се е намирал на мястото на инцидента, а е дошъл по-късно. Акцентиращ се на показанията на свидетелите М. и С., като доказателство за отсъствието на свидетеля Г. на местопроизшествието. Сочил се, че според показанията на свидетеля М. , частният тъжител е бил паднал по гръб, което не би могло да се получи, ако същият е бил блъснат отзад. Твърдил се също, че показанията на свидетеля Г. са противоречиви, избирателни и чрез същите свидетелят се опитва да защити частния тъжител. Като противоречиви, неясни и несъответни на останалия доказателствен материал се определят и показанията на свидетеля М.Я.. Оспорва се извода на първия съд, че свидетелят С.А. е бил пряк очевидец на случилото се. Преповтарят се отново доводите изложени в първото допълнение към въззивната жалба. В заключение се моли за отмяна на първоинстанционната присъда, като погрешно мотивирана и постановена при неправилно прилагане на материалния закон, и постановяване на нова такава, с която подсъдимият бъде признат за невиновен и оправдан по повдигнатото му обвинение.

С въззивната жалба и допълненията към нея на подсъдимия, както и с възражението и допълнението към него на частния тъжител, не се иска събиране на нови доказателства.

В разпоредително заседание на 31.05.2022 г. въззивният съд по реда на чл. 327 НПК е преценил, че за изясняване на обстоятелствата по делото не се налага провеждането на разпит на подсъдимия или на свидетелите, изслушването на експертизи и ангажирането на други доказателства.

В хода на съдебните прения пред настоящия съд, защитникът на подсъдимия Д., в лицето на адв. У. поддържа въззивната жалба, ведно с допълненията към нея, по изложените в тях съображения. Изтъква, че нито един от разпитаните и незаинтересувани от изхода на делото свидетели не установява присъствието на местопроизшествието на свидетеля Г., които са поставени в основата на обжалваната присъда. Отбелязва, че показанията на свидетеля Г. са силно противоречиви, неясни и неточни, поради което не следва да бъдат кредитирани с доверие. Сочил, че ако човек бъде блъснат в гръб, както твърдил свидетеля Г. би следвало същият да падне по лице, в резултат на кинетичната енергия, докато нараняванията на тъжителя са локализирани в задната част на главата. Твърдил се още, че неправилно е прието от първия съд, че показанията на свидетеля А. изхождат от очевидец на процесния инцидент, тъй като показанията му изцяло преповтарят, според защитата, съобщеното му от частния тъжител. Обръща внимание на многократно подаваните от подсъдимия сигнали на телефон 112 относно проблемното поведение на частния тъжител, което обстоятелство разгледано в съвкупността от факти по настоящето дело, обосновава извод за невиновост на подсъдимия по повдигнатото му обвинение. Претендира разноски за адвокатско възнаграждение.

Повереникът на частния тъжител С., адв. С. намира обжалваната присъда за правилна, обоснована и законосъобразна. Оспорва, като

неоснователно становището на защитата за това, че показанията на съпругата на подсъдимия Д. не са били разгледани в съвкупност с останалите събрани по делото доказателства. Намира приетата от СРС фактическа обстановка за доказана по несъмнен и безспорен начин от показанията на всички разпитани по делото свидетели, с изключение на тези на съпругата на подсъдимото лице, а също и от събраните писмени доказателства, както и от заключенията на изготвените по делото съдебно-медицинска и съдебно-техническа експертизи. Споделя изцяло съображенията и анализа на доказателствения материал на първостепенния съд, касателно изводите на този съд, че показанията на съпругата на подсъдимия не следва да бъдат кредитирани с доверие. В заключение моли за потвърждаване на присъдата на първостепенния съд. Претендира присъждане на разноски.

В правото си на лична защита подсъдимият В.Д. поддържа казаното от своя защитник. Твърди, че не е извършил деянието, в което е обвинен и желае да бъде оправдан.

В предоставената му последна дума на основание чл. 333, ал. 2 НПК, подсъдимият В.Д. моли за оправдателна присъда.

Софийски градски съд, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и като провери законността и обосноваността на атакувания съдебен акт съобразно изискванията на чл. 314 НПК, намери за установено следното:

За да постанови присъдата си, контролираната съдебна инстанция е провела съдебно следствие по общия ред и е положила достатъчно усилия за изясняване на правно значимите обстоятелства, относими към предмета на доказване по делото. При пълната служебна проверка на присъдата, въззивният съд намира, че фактическата обстановка е изяснена правилно и не се налага внасянето на корекции и допълнения в нея. Волята на съда е обективизирана ясно, което позволява осъществяване на проверка на изведените фактически констатации.

Въззивната съдебна инстанция изцяло споделя възприетата от контролираната съдебна инстанция фактическа обстановка, а именно:

Подсъдимият ВЛ. Р. Д. - 38 години, роден на **** г. в гр. София, българин, български гражданин, неосъждан, женен, с висше образование, по професия редактор, с постоянен адрес: гр. София, ж.к. „Гоце Делчев“, бл. **** и настоящ адрес: гр. София, ж.к. „****“, вх. единствен, ет.3, ап.11, ЕГН *****.

Вечерта на 09.09.2018г. служители от „Паркинги и гаражи“ посетили адреса на ул. „Авицена“, гр. София, във връзка с получен сигнал за неправилно паркиран автомобил. При пристигане на посочения адрес констатирали наличие на паркирал автомобил пред вратата на двора на намиращата се на адреса двуетажна къща. Когато контролните органи пристигнали на процесното място, те заснели паркираното превозно средство,

за което констатирани, че е паркирано в нарушение и пристъпили към неговото вдигане и окачване посредством репатрак. В резултат на тези техни действия се вдигнал много шум и от къщата, находяща се на процесния адрес, пред който бил паркиран процесния лек автомобил излязъл частният тъжител С.. Последният видял, че му репатрират автомобила, представил се, че е собственик на последния и помолил служителите да преустановят предприетите от тях действия, като пожелал да си заплати глобата, както и поел задължение да освободи достъпа до входа на двора. В резултат на това контролните органи прекратили окачването на превозното средство и предприели свалянето му от камиона тип „паяк”. В същия този момент на мястото спрял тъмен лек автомобил, от който излязъл подсъдимият и започнал да крещи на пострадалия С.. Между двамата се зародил скандал, изразяващ се във викове. Двама от присъстващите – свидетеля Г. и униформеният служител – свидетеля Я., направили безуспешен опит да преустановят спора между подсъдимия и частния тъжител. Докато пострадалият спокойно наблюдавал свалянето на автомобила от репатрака, подсъдимият Д. се насочил към частния тъжител и изненадващо с двете си ръце го блъснал в гръб, в резултат на което С. залитнал и паднал на земята, като си ударил главата и ръката в намиращия се в близост бордюр. Макар и трудно частният тъжител успял да се изправи и се обадил на своя съсед – свидетеля А. с молба последният да паркира личния му автомобил в своя двор, като му обяснил накратко ситуацията и невъзможността той да шофира поради наличие на болки в областта на ръцете и краката. Междувременно на процесното място пристигнал екип на звено „Сигма”, тъй като на телефон 112 бил получен сигнал за побой над полицаи. Скоро след това пристигнал и автопатрул на 01 РУ-СДВР, отново заради същия сигнал.

От назначената и изготвена в хода на съдебното следствие съдебно-техническа експертиза се установява, че сигналят до „Националната система 112” е бил подаден от подсъдимия Д..

След процесния инцидент частният тъжител се обадил на Бърза помощ, при което на мястото пристигнал екип, който транспортирал частния тъжител за преглед в УМБАЛСМ „Н. И. Пирогов”, с цел оказване на спешна медицинска помощ. В лечебното заведение били назначени на пострадалия необходимите изследвания. От извършените прегледи били установени следните наранявания: контузия на гръдния кош, контузия и охлузване на дясната предмишница, дясното коляно и дясната подбедрица.

Частният тъжител посетил и клиниката по съдебна медицина, където отново бил прегледан, като му било издадено Съдебно медицинско удостоверение № 736/10.09.2018 г. Заключение от последния преглед било дадено от д-р М.Г., който посочил, че констатираните травматични увреждания са резултат от действието на твърди тъпи предмети, каквито характеристики може да има теренът, ръбът на бордюра, като уврежданията могат да се появят по време и начин, както съобщава пострадалият.

Вследствие на получените травми и силни болки се наложило на частния тъжител да бъде издаден болничен лист за период от две седмици, тъй като не бил в състояние да изпълнява служебните си задължения като шофьор на автобус в градския транспорт.

На 25.01.2019 г., пострадалият Д. ТР. С. подал срещу ВЛ. Р. Д. частна тъжба в Софийски районен съд, която инициирала образуването на настоящото дело.

В хода на съдебното следствие били назначени и изготвени два броя комплексни съдебно-медицински, психиатрични и психологични експертизи, от заключението на които се установява, че получените контузия на гръдния кош, контузия и охлузвания на дясната предмишница, дясното коляно и дясната подбедрица при пострадалия Д.С. в съвкупност са му причинили временно разстройство на здравето неопасно за живота. Резултатът от психиатричното изследване дал основание експертите да приемат, че в резултат на преживения инцидент вечерта на 09.09.2018 г. частният тъжител получил интензивни негативни емоции с последваща невротична симптоматика за период от един месец и половина.

От заключението на изготвената в хода на съдебното следствие допълнителна комплексна съдебно психиатрична и психологична експертиза се установява, че негативните емоции у частния тъжител след инкриминираната дата се дължат на понесената от него психологическа и физическа травма по време на инцидента, а не са изводими от личностните му характеристики и от „стремежа му на доминиране”.

Така установената от първата съдебна инстанция фактическа обстановка се основава закономерно на цялата доказателствена съвкупност събрана в хода на съдебно производство проведено пред нея, а именно: гласни доказателствени средства - показанията на свидетелите М.М. Г., С.И. А., М.С. Я., Х. С. С., М. А. М., Д.Р. Д.а и обясненията на подсъдимия ВЛ. Р. Д.; писмени доказателства приобщени по реда на чл. 283 НПК - съдебномедицинско удостоверение № 736/2018 г., болничен лист № 20180945704/10.09.2018 г., пълномощно, справка от Център за смешна медицинска помощ – София, фиш за спешна медицинска помощ, справка от Дирекция „Национална система 112”, допълнителен лист към спешен приемно-консултативен кабинет по хирургия, образна диагностика № 56508, амбулаторен лист № 2201/10.09.2018 г., амбулаторен лист № 2273/17.09.2018 г., лист за преглед на пациент № 183393/10.09.2018 г., амбулаторна книга, протокол на екипите за принудително преместване № 28284; веществени доказателства - три броя снимки на хартиен носител, един брой CD с образни изследвания, един брой оптичен носител, съдържащ файлове със записи, предоставени от Дирекция „Национална система 112”; способности за доказване – комплексна съдебномедицинска експертиза, комплексна съдебномедицинска, психиатрична и психологична експертиза, допълнителна комплексна съдебнопсихиатрична и психологична експертиза, както и всички

представени, приложени и приети писмени документи като писмени доказателства по делото.

Посочените доказателства пълноценно разкриват последователността на настъпилия процесен инцидент, причините за получените от частния тъжител травми и поведението на подсъдимия. Прегледът на доказателствената съвкупност не дава повод да се стигне до извод за незаконосъобразен анализ, повлиял върху неправилно формиране на съдебната воля. В дейността на първостепенния съд по оценка на доказателствата не се забелязват нарушения, които да водят до извод за неправилно извършена оценка на събраната доказателствена съвкупност. Районният съд не е надценил едни доказателства за сметка на други, не е пропуснал да извърши проверка на достоверността на гласните доказателствени средства, а осъществената от него интерпретация на доказателствения обем е според действителното му съдържание. Налице е коректност, правилност и последователност в разсъжденията. Изводите за релевантните обстоятелства и факти са формирани в точно съответствие с информацията от събраните доказателства, а аргументите на съда обхващат всички доказателства и доказателствени източници, като не е допуснато избирателно третиране на фактически обстоятелства или едностранчивост в подхода. Независимо от изложеното, и за да бъде отговорено на направените възражения, въззивният съд намира, че следва да бъде извършен повторен анализ на доказателствената съвкупност по делото, макар и този съдебен състав напълно да споделя изложеното от първостепенния съд, във връзка с направената от него преценка на доказателствата.

С оглед възраженията на защитата, настоящата съдебна инстанция намира за нужно да отбележи, че се солидаризира със съществените доказателствен извод на първоинстанционния съд за това, че показанията на свидетеля М. Г. са надлежен доказателствен източник за времето, мястото, механизма и авторството на извършеното спрямо частния тъжител С., инкриминирано деяние. Първоинстанционният съд не е подценил показанията на свидетеля Г., който на практика е описал целия инцидент на проява на агресия спрямо частния тъжител С., тъй като обстойно е анализирал и съпоставил неговите показания с останалите доказателства по делото, и откривайки пълно съответствие, обосновано е приел, че изложеното от този свидетел е правдоподобно, логично, добросъвестно, поради което следва да бъде прието за достоверно. Това, от своя страна, автоматично е придало на съобщените от него (като очевидец) факти, характер на преки доказателства в наказателното производство, които са напълно достатъчни, за да установят обстоятелствата на деянието и авторството в лицето на подсъдимия Д.. Подобно на контролираната инстанция настоящият съдебен състав прие, че свидетеля Г. се е появил пръв на мястото на инцидента и пряко е възприел осъщественото от страна на подсъдимия Д. блъскане на частния тъжител в гръб и последвалото му падане на земята. Аргумент в подкрепа на извода на първия съд, че свидетеля Г. пряко е възприел процесните събития, се явява

обстоятелството, че обитаваното от него жилище се намира в непосредствена близост до мястото на възникналия конфликт, като за появата му на мястото на инцидента сведения се съдържат в показанията на свидетеля Х. С., който е потвърдил присъствието на още един мъж по време на конфликтната ситуация, както и заключението на съдебно-техническата експертиза, от което се установява, че при разговора си с оператор на спешния телефон 112, подсъдимият Д. е съобщил, че е заплашван от появил се на място съсед в защита на частния тържител. Възражението на защитата, че присъствието на свидетеля Г. на мястото на инцидента се опровергава от показанията на свидетеля М. М., е неоснователно. Видно от показанията на свидетеля М. е, че същият е заявил липса на спомен досежно присъствието на други лица на местопроезшествието отвъд собственика на автомобила /частния тържител/, другия мъж /подсъдимия/ и неговата жена /свидетелката Д.а/. Фактът, че един свидетел не си спомня определени обстоятелства не означава, че те не са настъпили и не са се случили. По същия начин, свидетеля М. Я. изнася данни единствено за присъствието на подсъдимия и частния тържител, като не съобщава свидетелката Д.а също да се е намирала на мястото на инцидента, което не означава че последната не е била там, тъй като присъствието ѝ е категорично установено от всички останали свидетелски показания. Ето защо и възраженията на защитата в тази връзка са напълно неоснователни. Съществено при проверка на достоверността на показанията на свидетеля Г., според въззивния съд се явява обстоятелството, че на съобщените от него факти, конкретно относно механизма на извършване на деянието – а именно блъскане на частния тържител в гръб и падането му върху терена, съответства вписаното в СМУ № 736/2018 г., в медицинската документация от изследванията проведени в УМБАЛСМ „Н. И. Пирогов“, както и в изводите на изготвените и приети по делото КСМППЕ по отношение на частния тържител С., от които се установява съответствието на характера на получените телесни увреждания (получените контузия на гръдния кош, контузия и охлузвания на дясната предмишница, дясното коляно и дясната подбедрица) с описания от пострадалия и свидетеля Г. механизъм на нанасянето им. Изводът за достоверност на изложеното от свидетеля Г. се затвърждава и с оглед разказаното от свидетеля С.А., който в показанията си пред контролирания съд потвърждава факта, че се е отзовал на мястото на инцидента почти веднага след получено телефонно обаждане от частния тържител и пояснява, че последният му споделил, че го боли десния крак и дясната ръка, поради което не е в състояние да шофира. От показанията на свидетеля А. се установява, че именно това е била причината, поради която се е наложило свидетелят да паркира автомобила на подсъдимия, противно на доводите на защитата, че частния тържител се е намирал в нетрезво състояние. Макар и да няма непосредствени впечатления от самия инцидент, свидетелят А. е изслушал разказа на частния тържител С. и безпротиворечиво пресъздава споделеното му от частния тържител пред него, а именно, че процесната вечер е възникнало пререкание между него и подсъдимото лице, при което

последният бутнал тъжителя, в резултат на което той е паднал на земята и получил инкриминираните телесни увреждания. В случая производният характер на установените от свидетеля факти, не обуславя отхвърляне на депозираните от него показания, както неоснователно смята защитата. Тези гласни доказателствени средства са надлежен доказателствен източник и съдържащите се в тях факти и обстоятелства могат и следва да бъдат ценени при разкриването на фактологията на деянието, наред с останалите доказателства, включени в доказателствената съвкупност. В разглеждания случай показанията на свидетеля А. действително не отразяват личните му възприятия от хронологията на инцидента между частния тъжител и подсъдимия, а пресъздават съдържанието на непосредствено споделеното му от частния тъжител за случилото се. В доказателствения процес, обаче, не съществува забрана за използване на производни доказателства въобще, а само за подмяната на първични с производни такива. В тази насока, първият съд логически вярно е отчел, че свидетеля А. депозира свидетелски показания за непосредствено възприети от него обстоятелства, като няма пречка това да бъдат и изявления на частния тъжител, въпреки че последният не може да бъде разпитван в качеството на свидетел.

С оглед на изложеното, въззивният съд цени като правдиво възпроизвеждащи случилото се на инкриминираната дата 09.09.2018 г. показания на свидетеля Г., които съпоставени с показанията на свидетеля А. и със заключенията на КСМППЕ установяват по категоричен начин по делото наличието на престъпление, участието на подсъдимия в извършването му, механизма на осъществяването и съставемерния резултат. Наведеният по същество довод от страна на защитата за заинтересованост на свидетеля Г. от изхода на делото предвид приятелските му отношения с частния тъжител сам по себе не води до извод за недостоверност на източника на интересувашата делото информация, а е основание за проверка на доказателственото средство съобразно вътрешната му убедителност и съответствието с останалия събран по делото доказателствен материал. След извършването на такава комплексна проверка на показанията на свидетеля Г. от страна на въззивния съд, не се установиха основания, които да дискредитират показанията му, поради констатирана тяхна недостоверност. Свидетелят Г. разказва последователно и логически свързано за събитията през инкриминираната вечер, в разказа му липсва явна тенденциозност спрямо подсъдимия Д. и показанията му се подкрепят напълно от заключенията на КСМППЕ и констатираните увреди на частния тъжител, както и от показанията на незаинтересования от изхода на делото свидетел А.. Казано по друг начин, хипотетичната възможност за недостоверност на показанията на свидетеля Г. се опровергава от конкретната тяхна убедителност и съответствието им, липса на противоречие в изнесената от него информация с данните съдържащи се в останалия събран по делото доказателствен материал. Ето защо и въпреки наличието на приятелски отношения между свидетеля и тъжителя по делото, свидетелстването на свидетеля Г. по правилата на формалната логика следва да бъде прието за

съответстващо на обективно случилото се на инкриминираната дата.

Достоверността на показанията на свидетеля Г. се очертава и от обстоятелството, че същите кореспондират с показанията на незаинтересованите от изхода на производството лица - свидетелите М. Я., Х. С. и М. М., които като очевидци на отделни части от развилата се конфликтна ситуация между подсъдимия и частния тъжител, възпроизвеждат своите наблюдения, съобразно конкретните им възможности да я възприемат от мястото, на което са се намирали. При описанието на процесния инцидент, свидетелите Я., С. и М. категорично сочат, че са чули скандала между подсъдимия и частния тъжител, след което са възприели последния паднал на земята, макар и да не предоставят информация за начина, по който същият се е озовал там. Нещо повече свидетеля Я. е заявил, че скандалът между подсъдимия и частния тъжител не е бил само вербален, но и физически такъв, т.к. е имало блъскане и бутане помежду им, а свидетелите С. и М. сочат, че след като чули караницата всеки от тях поотделно се обърнал и възприел тъжителя паднал на земята. Действително, свидетелите Я., С. и М. не са възприели конкретно блъскането на тъжителя от страна на подсъдимия, но те са възприели скандала, който е възникнал помежду им, а също и непосредствената близост между подсъдимия и пострадалия, като от данните в техните показания не се установява, че е възможен друг механизъм или, че друго лице може да е причинило травмите на пострадалия. Това е така, защото освен участниците в процесните събития, за които свидетелстват посочените свидетели, други лица на мястото не са се намирали. Ето защо и макар тези свидетели да не са възприели пряко самия физически конфликт, показанията им относно предшестващия инкриминираното деяние словесен спор и поведението на засегнатите лица, въззивната инстанция прецени като косвени доказателства в подкрепа на кредитираните от съда, преки такива, поради което им се довери.

В обобщение на гореизложеното, въззивната инстанция намира, че показанията на свидетеля Г., подкрепящи се от показанията на незаинтересованата от изхода на делото група свидетели А., Я., С. и М., изграждат непротиворечива верига от факти, доказващи осъщественото от страна на подсъдимия Д. инкриминирано деяние на инкриминираната дата 09.09.2018 г. В подкрепа на този извод са СМУ № 736/2018 г., издадено на пострадалия и заключенията на двете съдебно-медицински експертизи, чрез които в необходимата пълнота и изчерпателност се установяват причинените на частния тъжител С. увреждания, характера и медико-биологичните им характеристики и механизма на получаването им. Вещите лица, изготвили двете експертизи са категорични, че на частния тъжител са били причинени травматични увреждания, изразяващи се в контузия на гръдния кош, кръвонасядане на гръдния кош отзад вдясно, оток и охлузване на дясната предмишница, контузия на дясното коляно, кръвонасядане и охлузвания в областта на дясното коляно и дясната подбедрица, които са довели до

временно разстройство на здравето на частния тъжител, неопасно за живота. Според експертите, описаните травматични увреждания се дължат на действието на тъпи твърди предмети, по механизма на удари с или върху такива предмети, и е възможно да бъдат получени по начин и време, твърдени от частния тъжител. При оценката на материалите по делото въззивния съд прие, че двете заключения са обективни, компетентни и обосновано изготвени, при коректно обсъждане на наличната информация и смете, че те уместно са били възприети при формирането на фактическите и правни изводи по делото от страна на контролирания съд.

От друга страна в мотивите към присъдата от страна на долния съд са изброени редица обстоятелства, които са мотивирали съдебния състав да не гласува вяра на показанията дадени от свидетелката Д. Д.а за това, че подсъдимият не е блъснал частния тъжител, а последният е паднал сам, поради загуба на равновесие, вследствие на употребен алкохол. Противно на доводите на защитата, въззивният съд държи да отбележи, че показанията на свидетелката Д.а, не са били игнорирани произволно, а са изследвани и оценени поотделно и в съвкупност, в резултат, на което е и заключението на първия съд за тяхната несъвместимост с останалите доказателствени материали. Лансираната от свидетелката Д.а версия за случилото се категорично се опровергава не само от показанията на останалите разпитани по делото свидетели, показанията на които бяха обсъдени от въззивния съд, но и от заключението на двете съдебно-медицински експертизи, в които се посочва различен от твърдения от нея механизъм на причиняване на телесните увреждания на частния тъжител. От експертните заключения по двете КСМППЕ и от устните разяснения на вещите лица, непротиворечиво се установява, че констатираните при частния тъжител С. травми не могат да бъдат получени в резултат на случайно спъване и падане върху терен поради това, че липсват характерните за теренните травми охлузвания по дланната повърхност на ръцете, а същите са получени при допълнително придадена кинетична енергия на тялото, а именно при изненадващо блъскане. В тази връзка и възраженията на защитата са напълно неоснователни, каквито въззивният съд счита и твърденията на свидетелката Д.а, според които частния тъжител е бил в нетрезво състояние, като намери, че така изнесеното от нея обстоятелство не намира потвърждение в показанията на останалите свидетели. Това е така и защото никой от свидетелите, присъствали на местопроизшествието не сочи частния тъжител да е изглеждал пиян или да е лъхал на алкохол, каквито данни липсват и в медицинската документация на УМБАЛСМ „Н. И. Пирогов“. В заключение въззивният съд намира, че показанията на свидетелката Д.а не отразяват пълно и правилно обективната действителност, поради което не кредитира същите с доверие относно изнесените обстоятелства, а намира същите за заинтересовани от изхода на делото и подпомагащи защитната позиция на подсъдимия Д..

Обясненията на подсъдимия Д. дадени пред първата съдебна инстанция, отразяващи версията му за случилото се, а именно, че не е засегнал

физическата неприкосновеност на частния тъжител, въззивният съд оценява като израз на правото на защита на подсъдимото лице, поради което и не им дава кредит на доверие. Съгласно правилата на доказателствената тежест, за да бъдат приети за достоверни обясненията на подсъдимия, не се изисква те да намират подкрепа в други доказателствени източници събрани по делото, а да не се опровергават от несъмнено установени и проверени доказателства. В настоящия случай въззивният съдебен състав констатира, че обясненията на подсъдимия в частта, в която отрича да е упражнил насилие спрямо частния тъжител, причинило констатираните травматични увреждания, се оборват по категоричен начин от останалите ангажирани по делото и кредитирани от двете съдебни инстанции доказателствени източници, в частност показанията на свидетелите М. Г. и С.А., ангажираната по делото медицинска документация и експертни заключения. С оглед на горното, въззивният съд прие, че обясненията на подсъдимия Д. в посочената част, представляват защитна теза, която не е достоверно отражение на действително случилото се на инкриминираната дата.

Въззивният съд, подобно на първия, даде вяра на писмените доказателства, както и на назначените и приети съдебни експертизи в хода на първоинстанционното съдебно производство, като съобрази относимостта им към предмета на делото и факта, че са неоспорени от страните.

На основата на така изяснената фактическа обстановка въззивният съд се солидализира с изводите на първата инстанция, че подсъдимия В.Д. е осъществил състава на повдигнатото му с тъжбата обвинение за извършено престъпление по чл. 130, ал. 1 НК.

От обективна страна по делото по безспорен и категоричен начин се установи, че на 09.09.2018 г., около 22:30 часа, в гр. София, на ул. „Авицена“ № 9, пред къщата на адреса, подсъдимия Д. блъснал с ръце частния тъжител Д. ТР. С., в резултат на което последният паднал на земята и получил контузия на гръдния кош отзад вдясно, контузия и охлузване на дясната предмишница, дясното коляно и дясната подбедрица, които травматични увреждания по своята медикобиологична характеристика са довели до временно разстройство на здравето, неопасно за живота.

Безспорно според настоящата инстанция подсъдимото лице е автор на вмененото му престъпление, което беше категорично доказано въз основа на правилно кредитираните от първия съд гласни и писмени доказателства и съдебно-медицинска експертиза.

В случая, както законосъобразно е счел и състава на първия съд, е налице пряка причинно-следствена връзка между действията на подсъдимия Д., изразяващи се в блъскането на частния тъжител С. с ръце, и получените от него увреждания, тъй като видно от изслушаните пред първия съд експертизи, приложеното по делото съдебно-медицинско удостоверение (издадено непосредствено след инцидента), от показанията на свидетеля Г. - пряко възприел конфликтната ситуация и показанията на свидетеля А. – възприел

разказа на пострадалия за инцидента, се налага закономерния извод, че нараняванията на тъжителя са били причинени именно вследствие на противоправните действия на подсъдимия Д..

Предвид безспорно констатираните нарушения на телесната цялост на частния тъжител С., районният съд правилно е приел, че на същия е причинена лека телесна повреда. Същата се изразява в констатираните при частния тъжител С. травматични увреждания, причинили на последния - временно разстройство на здравето, неопасно за живота. Описаните в заключението на СМЕ увреждания на същия съответстват по медико-биологичния си и правен характер на изложеното в ППВС № 3/27.09.1979 г. относно леката телесна повреда. Именно от кредитираните от двете съдебни инстанции заключения на КСМППЕ, районният съд е извел категоричният факт относно получените от частния тъжител С. телесни увреждания и на механизмът на получаването им, на които според вещите лица, съответства именно на сочения такъв от пострадалия С..

От субективна страна правилно контролираният съд е преценил, че деянието е извършено от подсъдимия Д. умишлено, при форма на вина пряк умисъл, доколкото, бутайки с ръце пострадалия изненадващо и в гръб, подсъдимия е съзнавал общественото опасен характер на деянието си и е предвиждал настъпването на общественото опасни последици. Всичките му действия са извършени в логична последователност, с което подсъдимия Д. е целял настъпването на причинения на частния тъжител С. общественото опасен резултат.

По отношение реализирането на наказателната отговорност на подсъдимия Д. за извършеното от него престъпление по чл. 130, ал. 1 НК, безспорно са налице предпоставките за приложение на института на чл. 78а НК – „Освобождаване от наказателна отговорност с налагане на административно наказание“. Това е така, тъй като за престъплението по чл. 130, ал. 1 НК е предвидено наказание „лишаване от свобода“, в размер до две години или пробация /което е по-леко по вид/, деецът не е осъждан и към момента на извършване на престъплението не е освобождаван от наказателна отговорност с налагане на административно наказание по реда на чл. 78а НК, както и от деянието не са настъпили съставомерни имуществени вреди. Предвид кумулативната даденост на изложените по-горе предпоставки и липсата на отрицателната такава, визирана в чл. 78а, ал. 7 НК, подсъдимият Д. следва да бъде освободен от наказателна отговорност с налагане на административно наказание, като при определяне на неговия размер настоящият състав се солидаризира с изложените от първия съд смекчаващи отговорността обстоятелства, поради което счете за справедливо определеното административно наказание „Глоба“ в минимално предвидения от закона размер – 1000 /хиляда/ лева. Липсата на „съответна жалба“ от частния тъжител и забраната за „reformatio in peius“ (чл. 337, ал. 2, т. 1 НПК) правят безпредметно въззивният съд да обсъжда налага ли се санкцията да бъде завишавана.

Първостепенният съд се е произнесъл и по приетия за съвместно разглеждане в наказателното производство граждански иск, предявен от частния тъжител Д.С. срещу подсъдимия В.Д. с правно основание чл. 45 ЗЗД в размер на 2000 лева, представляващ обезщетение за причинени му неимуществени вреди, в резултат на деянието, вменено на подсъдимия. Правилно съдът е преценил, че с деянието си по чл. 130, ал. 1 НК подсъдимият Д. е осъществил фактическия състав на неправомерното увреждане по чл. 45 ЗЗД, като виновно е причинил на гражданския ищец С. неимуществени вреди, изразяващи се в болка и страдание, причинени от нанесеното му телесно увреждане. Ето защо и правилни са съжденията на съда, че искът се явява доказан по основание. При определяне размера на обезщетението, първият съд е взел предвид характера и тежестта на причинените увреждания и на основание чл. 52 ЗЗД е преценил, че претендираното обезщетение от 1000 /хиляда/ лева е справедливо за претърпените от частния тъжител неимуществени вреди, предвид на което е уважил частично предявения граждански иск. Доводи, които се споделят изцяло и от въззивния съд, като последният счита, възраженията на защитата са неоснователни и по този въпрос.

Съобразно правилото на чл. 189, ал. 3 НПК правилно в тежест на подсъдимия Д. са възложени направените от частния тъжител С. разноси в производството, като с оглед направеното пред настоящата инстанция искане в тази насока, подсъдимия Д. следва да бъде осъден да заплати на тъжителя С. и направените пред въззивния съд разноси (адвокатско възнаграждение) в размер на 1500 (хиляда и петстотин) лева.

При извършената на основание чл. 314 НПК цялостна служебна проверка на правилността на атакуваната присъда, въззивната инстанция не намери основания, налагащи нейното изменяване или отмяна, поради което и с оглед гореизложените съображения, постанови своето решение, с което потвърди обжалваната присъда изцяло и остави без уважение въззивната жалба и допълнението към нея на подсъдимия Д., депозиращи чрез неговите процесуални представители.

С оглед изложеното и на основание чл. 338, във вр. с чл. 334, т. 6 НПК,
СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО, ХІІІ въззивен състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло присъда от 01.02.2022 г., постановена по нчхд № 1526/2019 г., по описа на СРС, НО, 114 състав.

ОСЪЖДА, на основание чл. 189, ал. 3 НПК, подсъдимият ВЛ. Р. Д., ЕГН ***** да заплати на частния тъжител Д. ТР. С., ЕГН ***** сумата от 1500 (хиляда и петстотин) лева, представлява направени във въззивната съдебна инстанция разноси.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____